

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Micháliku a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 24. septembra 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného **J. T.** pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. v znení zákona č. 576/2009 Z.z. účinného od 1. januára 2010 a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen z 12. mája 2010, sp. zn. 2T 188/2007, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. decembra 2010, sp. zn. 2To 225/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **J. T. s a o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 12. mája 2010, sp. zn. 2T 188/2007, bol obvinený **J. T.** uznaný vinným v bode 1/ zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. v znení zákona č. 576/2009 Z.z. účinného od 1. januára 2010 ako páchatel' za dokonaný trestný čin podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. v znení zákona č. 576/2009 Z.z. účinného od 1. januára 2010 a v bode 2/ zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v znení zákona č. 576/2009 Z.z. účinného od 1. januára 2010, na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistenom čase od 24.00 hod. dňa 23. mája 2007 do 01.30 hod. dňa 24. mája 2007 vo Z., okres Z. za panelovým domom M. č. X. po tom, ako pýtal peniaze za víno, fyzicky napadol M. G., nar. X. tým spôsobom, že ho niekoľkokrát udrel päťou do tváre a tiež kopol do pleca, následne mu vzal z ruky hodinky zn. Casio a prikázal mu, aby dal aj mikinu, ktorú M. G. zo strachu dal, čím takýmto konaním M. G. spôsobil škodu vo výške 1 100 Sk a spôsobil mu zranenie a to pomliaždenie ľavej strany tváre, hornej pery

s povrchovou odreninou a čelových a okolo očných oblastí, podvrtnutie krčnej chrbtice, narazenie a pomliaždenie pravej lopatky, ktoré zranenia si práceneschopnosť nevyžiadali,

pričom obvinený J. T. sa uvedeného konania dopustil napriek tomu, že bol za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 odsúdený,

- rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 1T 79/83, zo dňa 18. júla 1983 na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov so zaradením do II. nápravno výchovnej skupiny, ktorý trest bol zrušený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 9. januára 1984, sp. zn. 5T 144/83, ktorým mu bol uložený súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne so zaradením do II. nápravno výchovnej skupiny, ktorý trest vykonal 10. októbra 1988,

- rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 3T 268/84, zo dňa 18. decembra 1984 na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov so zaradením do II. nápravno výchovnej skupiny, kde z výkonu trestu odňatia slobody bol dňa 2. mája 1991 rozhodnutím Okresného súdu Trnava, sp. zn. 1Pp 35/91, podmienene prepustený so skúšobnou dobou v trvaní 4 rokov,

2/ dňa 3. mája 2007 asi o 21.00 hod. vo Z. pri rieke H., okres Z. pri teplovodnej výmeničke vody, pod vplyvom alkoholu sa s nožom v ruke vyhrážal zabitím D. S., nar. X., D. S., nar. X. a A. K., nar. X., pričom následne sa po D. S. zahnal nožom, ktorý sa útoku vyhol a zo strachu utiekol telefonicky privolať hliadku polície, kde takto svojím konaním vzbudil u menovaných dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky aj uskutoční.

Za to ho okresný súd odsúdil podľa § 188 ods. 1, § 47 ods. 2, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 7 Tr. zák. v znení zákona č. 576/2009 Z.z. účinného od 1. januára 2010 na súhrnný, úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. v znení zákona č. 576/2009 Z.z. účinného od 1. januára 2010 zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. v znení zákona č. 576/2009 Z.z. účinného od 1. januára 2010 súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 3T 25/09, z 13. januára 2010, právoplatného 2. marca 2010, v spojení s uznesením

Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To 44/2010, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v znení zákona č. 576/2009 Z.z. účinného od 1. januára 2010 súd obvinenému uložil aj trest prepadnutia veci, a to kuchynského noža o dĺžke 27 cm s plastovou rúčkou čiernej farby, ktorého vlastníkom sa v zmysle § 60 ods. 6 Tr. zák. v znení zákona č. 576/2009 Z.z. účinného od 1. januára 2010 stal štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenému M. G. vo výške 36,51 eur. So zvyškom nároku bol poškodený odkázaný na občianske súdne konanie (§ 288 ods. 2 Tr. por.).

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 9. decembra 2010, sp. zn. 2To 225/2010, odvolanie obvineného J. T. proti vyššie citovanému prvostupňovému rozsudku podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Dňa 30. septembra 2013 bolo na prvostupňový súd osobne doručené dovolanie obvineného, spísané prostredníctvom jeho obhajcu, ktoré bolo následne doplnené aj ďalšími písomnými podaniami (doručenými okresnému súdu 14. októbra 2013, 6. decembra 2013 a 18. marca 2015). Podané dovolanie smeruje proti oboj vyššie uvedeným rozhodnutiam, pričom ako dovolacie dôvody boli zo strany obvineného uplatnené dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/, písm. h/ Tr. por. a § 374 ods. 3 Tr. por.

Z doručených podaní vyplývajú nasledovné dovolacie námietky obvineného:

- v rámci odvolacieho konania bolo porušené právo na zákonného sudcu tým, že nedošlo k náhodnému prideleniu veci, keďže jeho vec bola neustále pridelovaná (aj pokiaľ ide o väzbu aj v merite veci) odvolaciemu senátu 2Tpo-2Nto-5Nto-2To;

- člen senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý rozhodoval v tejto veci bol v rozpore s § 31 ods. 3 Tr. por. aj členom senátov Okresného súdu Zvolen;

- v jeho prípade členovia senátu 2To na Krajskom súde v Banskej Bystrici rozhodovali viac razy v priebehu konania o jeho rôznych opravných prostriedkoch, a preto s poukazom

na rozhodnutie najvyššieho súdu R 26/2001 malo byť zloženie senátu 2To pre rozhodovanie o odvolaní voči prvostupňovému rozsudku vylúčené;

- Okresný súd Zvolen konal a rozhodoval vo veci ako vecne nepríslušný súd, keďže v zmysle § 17 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 na konanie o trestných činoch, za ktoré možno uložiť výnimočný trest, je vecne príslušný vždy krajský súd (tu poukázal na stanovisko trestného kolégia najvyššieho súdu z 19. decembra 2005 uverejnené pod R 54/2005);

- nezákonnosť zloženia súdu je daná o to viac, že odvolací súd nedostatočne preskúmaval jeho odvolanie, čo preukazuje i zámerna mien svedkov M. a M. G. či chybné časové vymedzenie jeho stretnutia so sudcom JUDr. Šantom v odcudzujúcom rozsudku okresného súdu, ktoré nezrovnalosti si krajský súd vôbec nevšimol, pričom všetky tieto skutočnosti nasvedčujú, že aj zákonná sudkyňa prvostupňového súdu nebola v jeho veci nestranná;

- postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov vo veciach, kde je obvineným je odlišný od ich postupu vo veciach, kde je stranou poškodenou, čo odôvodňuje dôvodné podozrenie z ich zaujatosti voči nemu a je i dôvodom porušenia práva na obhajobu;

- právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom o.i. aj z dôvodov podstatných chýb konania, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby;

- jeho vina nebola preukázaná, pretože skutkový stav nebol náležite zistený bez dôvodných pochybností a prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s dôkazmi, ktoré boli v jeho prospech, a to v rozpore so zásadami uvedenými v § 2 ods. 10 a 12 Tr. por.;

- ním navrhnutý svedkov prvostupňový súd vyhodnotil ako nevierohodných s odôvodnením, že sú to jeho kamaráti, čo je zásadným porušením jeho práva na obhajobu;

- v dokazovaní sú určité rozpory na základe ktorých nemohol byť bez dôvodných pochybností - jednoznačne ustálený záver tak, ako je to uvedené v odcudzujúcom rozsudku (ide tu o rozpor so zásadou „v pochybnostiach v prospech obvineného“);

- okresný súd nevypočul ním navrhovaných svedkov a nevykonal ani iné ním navrhované dôkazy, čím bol hrubým spôsobom porušený princíp rovnosti zbraní;

- súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, neobstarával dôkazy, ktoré by bolo možné vyhodnotiť v jeho prospech, náležite nezabezpečil a neobjasnil vec, nevyužil všetky dôkazné prostriedky, na základe ktorých by bolo možné po ich vyhodnotení objektívne vo veci rozhodnúť;

- osoba poškodeného bola znalecky skúmaná ohľadom duševného stavu až viac ako dva roky po tom, ako sa mal skutok stať, pričom zo znaleckého dokazovania navyše vyplynulo, že ho nerobili dvaja znalci, ale len jeden, keďže druhý znalec len vec konzultoval, tento probanda ani nevidel a ani ho nevyšetрил, čo je zásadným porušením práva na obhajobu a spôsobuje, že napadnuté rozhodnutie je založené na nezákonnom dôkaze;

- znalecké dokazovanie ohľadom poranení poškodeného G., či samotné vyčíslenie škody, ktorá mala byť spôsobená na veciach poškodeného, nemožno považovať za dôkazy vykonanými zákonným spôsobom;

- celé obvinenie je vykonštruované a stojí len na neobjektívizovanej výpovedi drogového závislého svedka – poškodeného M. G., ktorú oba sudy nesprávne vyhodnotili ako vierohodnú;

- v priebehu prvostupňového i odvolacieho konania nemal reálnu možnosť nahliadnúť do súdneho spisu;

- žiaden z rozhodujúcich dôkazov (napr. znalecký posudok) mu nebol nikdy v konaní doručený, aby sa s ním oboznámil, aj keď o to žiadal;

- v priebehu celého konania mal sťažený prístup k obhajcom, z ktorých viacerí si ani riadne nesplnili svoju funkciu;

- krajský súd uskutočnil 9. decembra 2010 verejné zasadnutie, na ktorom jeho odvolanie zamietol, v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené podmienky (svoju obhajkyňu požiadal, aby žiadala z dôvodu jeho zlého zdravotného stavu zasadnutie odročit');

- vo veci sa použili aj dôkazy z iného trestného konania, ktoré však nemôžu byť použité ako zákonný dôkaz v tomto trestnom konaní;

- odvolací súd sa vôbec nezaoberal námietkami uvedenými v ním spísanom rozsiahlom odvolaní, ale len námietkami spísaným jeho obhajcom;

- odvolací súd sa v rozpore s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. nijako nevysporiadal s obhajobnými námietkami, v ktorých napádal závery znalkyne Kúdelkovej vo vzťahu ku svedkovi M. G., čo napĺňa dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por.;

- obe napadnuté rozhodnutia neobsahujú dostatočné odôvodnenie, najmä ako sa súd vysporiadal s vykonanými dôkaznými prostriedkami, ako sa vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, čím je naplnený jednak dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/

Tr. por. a jednak podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pričom už aj z tohto dôvodu sú potom pochybnosti o tom, či sudca súdu prvého stupňa bol vo veci nestranný;

- napádaný rozsudok a jeho odôvodnenie nevychádza zo zisteného skutkového stavu a zhodnotenia súdu odporujú základným trestnoprávnym zásadám, čím je naplnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ten je o.i. daný aj z dôvodov vzniku pochybností o správnosti skutkových zistení napadnutého rozhodnutia, na ktorých objasnenie treba niektoré dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie;

- v bode 1/ obžaloby nebol naplnený obligatórny rozmer subjektívnej stránky konania konať v priamom úmysle;

- pokiaľ ide o existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 374 ods. 3 Tr. por., tak má za to, že vytýkané pochybenia súdu prvého stupňa neboli napravené v riadnom opravnom prostriedku, odvolací súd svoje rozhodnutie náležite nezdôvodnil, ale len stroho skonštatoval, že odvolanie sa zamieta.

Ak by dovolací súd mal vinu za preukázanú, potom obvinený žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutia z dôvodu nižšie uvedených výhrad smerujúcich k uloženému trestu, ktorý považuje za neprimerane prísny a nespravodlivý, odporujúci zásadám pre ukladanie trestu, keď u neho neprichádzalo do úvahy použitie tzv. asperačnej zásady ani zásady „trikrát a dost“ (od uvedeného odvodzuje naplnenie dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h/, písm. i/ Tr. por.):

- najmä vzhľadom na čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

- keďže od vykonania trestov za skoršie skutky uplynula už doba niekoľkých rokov a konaním nebol spôsobený ťažký následok;

- nejde o skutok tak závažný, aby zakladal dôvod na aplikáciu zásady „trikrát a dost“;

- trest je v rozpore s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 (ktorým bola zrušená veta za bodkočiarkou v ust. § 41 ods. 2 Tr. zák.) ako i stanoviskom trestného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. marca 2013;

- nesprávne bol uložený trest súčasne podľa § 47 ods. 2, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 a § 38 ods. 7 Tr. zák., keďže s poukazom na posledne uvedené ustanovenie mu nemal byť zároveň ukladaný trest aj podľa zásad uvedených v § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zák.;

- skutok 1/ obžaloby bol nesprávne právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže, keďže mal byť z neho oslobodený, resp. maximálne mal byť kvalifikovaný ako priestupok potiažne

ako trestný čin vydierania alebo výtržníctva (v tejto súvislosti poukázal na viacero súdnych rozhodnutí), a z toho dôvodu nemožno aplikovať na skutok právnu kvalifikáciu § 47 ods. 2 Tr. zák.;

- skutky podľa rozsudkov Okresný súd Zvolen z 18. júla 1983, sp. zn. 1T 79/83, Okresný súd Liptovský Mikuláš z 9. januára 1984, sp. zn. 5T 144/83, Okresný súd Banská Bystrica z 18. decembra 1984, sp. zn. 3T 268/84, nie sú totožné s právnou kvalifikáciou zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., čiže neobstojí naplnenie znenia § 47 ods. 2 Tr. zák. („...ktorý už bol za takéto trestné činy ...dvakrát potrestaný...“);

- uloženie trestu na 25 rokov v dôsledku aplikácie zásady „trikrát a dost“ je neústavné, pretože je v rozpore so zákazom opakovaného stíhania osoby za čin, za ktorý bola už právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby (čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 8 Tr. por.);

- ust. § 47 ods. 2 Tr. zák. nemožno aplikovať vzhľadom na rôzne štádium spáchania trestného činu lúpeže (pokus podľa rozsudkov z 80. rokov a údajné dokonanie podľa rozsudku Okresného súdu Zvolen z 12. mája 2010, sp. zn. 2T 188/2007);

- v zmysle § 2 ods. 1 Tr. zák. s čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky súd nemohol uložiť trest použitím zásady „trikrát a dost“, keďže v čase rozsudkov súdov v minulosti neexistovalo zákonné ustanovenie o danej zásade, takže napadnuté rozhodnutie nemohlo aplikovať znenie § 437 ods. 5 a § 47 ods. 2 Tr. zák. (v tejto súvislosti poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 55/2007, ktoré má jeho argumentáciu potvrdzovať);

- existuje zrejmý nesúlad ust. § 47 ods. 2 a § 437 ods. 5 Tr. zák. s Ústavou Slovenskej republiky, ako aj s príslušnými medzinárodnými zmluvami;

- ust. § 47 ods. 2 Tr. zák. je jednoznačne retroaktívne, a to vzhľadom na ust. § 437 ods. 5 Tr. zák.;

- ust. § 43 zákona č. 140/1961 Zb. (Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005) bolo zrušené rovnako ako § 44 a § 55, a preto ustanovenie § 437 ods. 5 Tr. zák. by nemalo poukazovať na už zrušené ustanovenie zákona.

Konaním a rozhodnutím súdov došlo podľa názoru obvineného k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 14, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2, ods. 3, ods. 5 a 6 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 2 ods. 1 a čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, čl. 7, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie práv

podľa čl. 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 7, čl. 15 ods. 1 a ods. 2 a čl. 16 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a ods. 4, čl. 144 ods. 1 a ods. 2, čl. 152 ods. 4 a čl. 154 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1, čl. 17 a čl. 18 dohovoru a čl. 2 ods. 1 a čl. 5 ods. 1 medzinárodného paktu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto žiadal, aby dovolací súd po zistení opodstatnenosti dovolacích dôvodov vyslovil podľa § 386 Tr. por. rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach a aby súčasne zrušil obe napadnuté rozhodnutia a prikázal vec súdu na nové konanie a rozhodnutie s tým, že v zmysle § 388 ods. 2 Tr. por. žiadal iné zloženie senátu prípadne nariadenie veci inému súdu vzhľadom na jeho dôvodné pochybnosti o zaujatom a nesprávnom postupe prvostupňového i odvolacieho súdu v danej trestnej veci.

Z písomného vyjadrenia prokuratúry vyplýva, že táto považuje podané dovolanie za neodôvodnené, keď u väčšiny z namietaných dovolacích dôvodov ani nevie, v čom majú tieto spočívať. Čo sa týka nálezu ústavného súdu, ktorým bola zmenená dikcia ust. § 41 ods. 2 Tr. zák., tak poukaz naň je v prípade obvineného J. T. irelevantný, nakoľko menovanému bol ukladaný trest v zmysle § 47 ods. 2 Tr. zák. (pričom jeho použitie bolo v danom prípade správne vzhľadom na trestnú činnosť obvineného), ktorý nebol novelizovaný a zmena v aplikácii ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. týkajúca sa tzv. asperačnej zásady nemá žiadny vplyv na uvedené ustanovenie. Pri ukladaní trestu obvinenému neboli v podstate použité ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. a nasl., tieto boli len citované vo výroku o treste, avšak nemali žiaden vplyv na jeho výmeru. Pokiaľ ide o dôvod dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., tu nie je zrejmé, prečo bolo uvedený, keďže v prechádzajúcom konaní bolo rozhodované o námietke obvineného proti sudcom Okresného súdu Zvolen a Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 16. marca 2010, sp. zn. 5Nto 6/10, rozhodol o tom, že v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por. sa vec Okresnému súdu Zvolen neodníma, nakoľko na to nie sú dané dôvody. Záverom svojho vyjadrenia prokuratúra zdôraznila, že v prípravnom konaní boli produkované dôkazy, ktoré jednoznačne preukázali tak totožnosť páchatel'a ako aj jeho vinu, za čo mu bol potom uložený spravodlivý trest v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Vzhľadom k tomu preto navrhla, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať, ak

- súd rozhodol v nezákonnom zložení (písm. b/),
- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (písm. c/),
- vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania (písm. e/),
- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (písm. g/),
- bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (písm. h/),
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i/).

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011 dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 371 ods. 6 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011 dovolanie len

proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o vyššie uvádzanú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolaťom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolať uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku

podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď *uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012*).

Pokiaľ ide o posudzovanú vec, tak tu najvyšší súd v prvom rade nezistil žiadne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by v druhostupňovom konaní o odvolaní obvineného rozhodoval súd v nezákonnom zložení (§ 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por.), resp. teda že by nedošlo k náhodnému prideleniu veci do odvolacieho senátu 2To, keď celkom jasné, zrozumiteľné a postačujúce vysvetlenie v danom smere bolo obvinenému poskytnuté už v odpovediach Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. marca 2012 a 22. marca 2012 (vedené na súde pod č. Spr. 3013/12 a Spr. 3017/12) na jeho žiadosti o sprístupnenie informácií. K tam uvedenej argumentácii ohľadne náhodného pridelovania vecí do jednotlivých senátov a odkazom na príslušné rozvrhy práce, či právne predpisy, ktorými sa tieto riadia nie je z pohľadu dovolacieho súdu potrebné nič dodávať.

Čo sa týka toho tvrdenia obvineného, že člen senátu odvolacieho krajského súdu, ktorý rozhodoval v jeho veci (obvinený neuviedol presne koho má na mysli) bol v rozpore s § 31 ods. 3 Tr. por. aj členom senátov Okresného súdu Zvolen, tak k tomu je potrebné uviesť iba toľko, že - ako je zrejmé z obsahu spisu - v prvom stupni na Okresnom súde Zvolen vo veci konal a rozhodoval senát v zložení JUDr. Beata Gešvantnerová (predseda senátu), Anna Vojteková a Anna Benková (prísediace), kým o odvolaní rozhodoval na Krajskom súde v Banskej Bystrici senát zložený z predsedu senátu JUDr. Jozefa Mikluša a sudcov Mgr. Rudolfa Ďurtu a Mgr. Jána Bednára, a teda ani danú dovoláciu výhradu nemožno považovať za opodstatnenú.

Napokon žiadne pochybnosti ohľadne zachovania práva na zákonného sudcu nevytvárajú ani v súvislosti s ďalšími námietkami uvádzanými v podanom dovolaní. Čo sa týka poukazu na uznesenie najvyššieho súdu z 25. októbra 2000, sp. zn. 4To 53/2000, uverejnené pod č. 26/2001, tak tento treba považovať za nepriliehavý, keďže závery uvedeného rozhodnutia sú na daný prípad nepoužiteľné. Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodoval o odvolaní obvineného ako riadne a správne obsadený druhostupňový orgán, keď ani jeden zo sudcov príslušného trojčlenného senátu nemal byť vylúčený z dôvodu, že by skôr už konal a rozhodoval v tej istej trestnej veci ako sudca súdu (iného) prvého stupňa.

Ak ide o v dovolaní predostretý názor obvineného, že Okresný súd Zvolen konal v zmysle § 17 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 v prvom stupni ako vecne nepríslušný súd, tu treba upozorniť na to, že obžaloba bola v predmetnej veci na prvostupňový súd podaná dňa 22. novembra 2007, z čoho vyplýva, že sa postupovalo už podľa „nového“ Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, ktorým sa riadila i príslušnosť súdu na konanie.

V súvislosti s dôvodom dovolania uvedeným pod písm. e/ § 371 Tr. por., na naplnenie ktorého sa vyžaduje splnenie podmienky, že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, vo vzťahu ku ktorému existovali dôvody na vylúčenie v zmysle § 31 Tr. por., no napriek tomu o jeho vylúčení nebolo podľa § 32 Tr. por. rozhodnuté, obvinený J. T. uviedol také skutočnosti, ktoré vôbec nie sú spôsobilé byť v zmysle zákona dôvodom na vyslovenie pochybnosti o zaujatosti toho - ktorého orgánu. Tu treba poukázať i na ust. § 32 ods. 6 Tr. por., v zmysle ktorého námietka zaujatosti nemôže byť odôvodnená len s odkazom na procesný postup príslušného orgánu, pretože ten samotný nemôže byť relevantným dôvodom pre jeho vylúčenie z rozhodovania vo veci.

Dovolací súd rovnako tak zistil neopodstatnenosť i dovolacích námietok, svedčiacich podľa názoru obvineného o porušení jeho práva na obhajobu. Ak ide pritom o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., tak tu treba hneď úvodom vo všeobecnosti poznamenať, že právo na obhajobu je v zmysle tohto potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, pričom daný dovolací dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné, t.j. ak došlo v trestnom konaní k takému pochybeniu, ktoré malo resp. mohlo mať vplyv na priebeh či samotný konečný výsledok tohto konania.

Vzhľadom na obsah podaného dovolania ďalej najvyšší súd zdôrazňuje, že za porušenie práva na obhajobu v zmysle vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učený v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu

dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to totiž **viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom** v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Väčšinu okolností uvádzaných dovolateľom treba potom označiť za irelevantné práve z toho dôvodu, že tieto smerujú len vo vzťahu k skutkovým zisteniam a záverom súdov nižších stupňov, ktorých preskúmanie je už v dovolacom konaní vylúčené. Obvinený v podanom dovolaní konkrétne upozorňuje na viaceré nedostatky vo vykonanom dokazovaní, rozoberá jednotlivé dôkazy, vyjadruje svoj nesúhlas s ich hodnotením a podáva ich vlastné priaznivejšie hodnotenie (iné od toho, k akému dospeli konajúce súdy), keď následne s poukazom na to dochádza k takému záveru, že malo byť rozhodnuté v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obvineného“. To, že súd vyhodnotil dôkaznú situáciu odlišne od predstavy obvineného nemôže byť dôvodom pre vyslovenie porušenia práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (a tiež ani pre vyslovenie iného dovolacieho dôvodu).

Pokiaľ ide o ďalšie uplatnené dovolacie výhrady obvineného, tak ani preskúmaním ich opodstatnenosti nezistil potom dovolací súd žiadne také procesné pochybenia, pre ktoré by bolo možné hovoriť o závažnom porušení práva na obhajobu.

Dovolaciemu súdu nie je zrejmé, prečo obvinený v dovolaní tvrdil, že v priebehu prvostupňového i odvolacieho konania nemal reálnu možnosť nahliadnuť do súdneho spisu, keď z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že tak samotný obvinený ako aj jeho obhajca niekoľkokrát do spisu nahliadali (obvinený spis študoval v prítomnosti vyššej súdnej úradníčky dňa 26. februára 2010 od 8.15 hod. do 10.15 hod., jeho obhajca využil právo nahliadnuť do spisu napr. dňa 9. apríla 2010 v čase od 9.20 hod. do 11.00 hod.), pričom zo strany obhajoby nebolo navyše v predchádzajúcom konaní súdom v uvedenom smere ani nič vytýkané.

Predchádzajúce namietanie určitej okolnosti najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, ktoré sa pri dovolacom dôvode uvedenom pod písm. c/ § 371 ods. 1 Tr. por. vyžaduje s poukazom na ust. § 371 ods. 3 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011, nebolo pritom zistené ani pri tej výhrade obvineného, že mu nebol nikdy v konaní doručený žiaden z rozhodujúcich dôkazov (napr. znalecký posudok), aby sa s ním mohol oboznámiť. Nedá

však nedodať, že aj napriek nesplneniu tejto zákonnej podmienky nebola zistená relevantnosť ani predmetnej dovolacej námietky.

Čo sa týka tej skutočnosti, že obvinený mal mať v priebehu celého konania sťažený prístup k obhajcom, z ktorých viacerí si ani riadne nesplnili svoju funkciu, tak k tomu poukazuje najvyšší súd na nižšie uvedené.

Dňa 25. mája 2007 bola obvinenému za obhajkyňu ustanovená JUDr. Ivana Gajdošíková, ktorá bola účastná väčšiny výsluchov vykonaných v prípravnom konaní. Opatrením z 26. septembra 2008 bolo ustanovenie menovanej obhajkyne zrušené, a to s odkazom na to, že obvinený nebol s jej obhajobou spokojný a stratil voči nej dôveru. Ešte v ten istý deň bol Okresným súdom Zvolen obvinenému z dôvodu podľa § 37 ods. 1 písm. a/ Tr. por. (obvinený bol väzobne stíhaný) za obhajcu ustanovený JUDr. Ján Repáš. Jeho ustanovenie bolo však rovnako na žiadosť obvineného opatrením okresného súdu z 13. novembra 2008 zrušené a ešte v ten istý deň bol ustanovený z dôvodu povinnej obhajoby podľa § 40 ods. 1 Tr. por. za obhajcu JUDr. Ing. Bernard Pekár, PhD. a tiež popri ňom podľa § 42 ods. 1 Tr. por. i náhradný obhajca Mgr. Róbert Vágvölgyi. Dňa 17. decembra 2008 bolo prvostupňovému súdu doručené podanie obhajcu JUDr. Ing. Bernarda Pekára, PhD., ktorý žiadal o oslobodenie od povinnosti obhajovania obvineného J. T., nakoľko po porade s menovaných došlo k absolútne strate dôvery vo vzťahu advokát - klient, čo mu bráni v jeho ďalšej riadnej obhajobe. Na základe uvedeného podania súd opatrením z 5. februára 2009 JUDr. Ing. Bernarda Pekára, PhD. oslobodil od povinnosti obhajovania a iným opatrením ustanovil obvinenému za obhajcu JUDr. Jána Smetanu (čím bolo zároveň vyhovené požiadavke obvineného).

Z obsahu spisu vyplýva, že počas celého trestného konania bol obvinený J. T. neustále riadne zastúpený obhajcom. Tento sa zúčastňoval výsluchov v prípravnom konaní, bol účastný spolu s obvineným pri záverečnom preštudovaní spisu, bol nielen prítomný ale i aktívny na hlavnom pojednávaní, kládol svedkom otázky, podával v mene obvineného návrhy na doplnenie dokazovania a niekoľkokrát tiež nahliadal do spisu. Ani v súvislosti so skôr uvedenou výhradou teda dovolací súd nezistil žiadne také závažné porušenia práva obvineného na obhajobu, ktoré by mohlo znamenať naplnenie príslušného dovolacieho dôvodu.

Vo vzťahu k ďalšej namietanej skutočnosti, spočívajúcej v údajnom uskutočnení verejného zasadnutia krajského súdu 9. decembra 2010 v neprítomnosti obvineného bez splnenia k tomu potrebných podmienok, považuje dovolací súd za žiaduce na danom mieste citovať čestné vyhlásenie obvineného, ním vlastnoručne podpísané, ktoré bolo predložené odvolaciemu súdu a s poukazom na ktoré tento správne a v súlade so zákonom rozhodol o odvolaní obvineného bez jeho účasti (č.l. 834 spisu): „...čestne prehlasujem, že som sa dnešného dňa 9.12.2010 o 9.00 hod. dostavil do advokátskej kancelárie JUDr. Jána Smetanu v Banskej Bystrici a JUDr. Zuzane Smetanovej, ktorá má v mojej trestnej veci na základe substitučnej plnej moci zastupuje oznámiť, že mám vážne zdravotné problémy, mal som byť hospitalizovaný v nemocnici vo Z., s čím som ja nesúhlasil a dostavil som sa do advokátskej kancelárie, aby som túto skutočnosť oznámil. V zmysle uvedených skutočností týmto prehlasujem, že žiadam, aby verejné zasadnutie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici, č.k. 2To 225/10 s termínom konania vytyčeným na 9.12.2010 o 10.10 hod. prebehlo v mojej neprítomnosti a s takýmto postupom a konaním v trestnej veci vedenej proti mojej osobe súhlasím.“ Z dôvodu uvedeného zjavného prejavu vôle obvineného, predloženého odvolaciemu súdu obhajcom obvineného, nemožno preto hovoriť ani o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011.

Ak ide o otázku namietaného znaleckého dokazovania vykonaného za účelom skúmania duševného stavu svedka – poškodeného M. G., najvyšší súd nezistil žiadny taký nedostatok, pre ktorý by tento dôkaz mohol označiť na nezákonný. Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením Okresného súdu Zvolen z 26. novembra 2008, sp. zn. 2T 188/07, boli podľa § 142 ods. 1 a § 150 Tr. por. na posúdenie vierohodnosti vyššie menovaného poškodeného do súdneho konania pribratý znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia – odvetvie psychiatria MUDr. Vladimír Hacek a znalkyňa z odboru psychológia, odvetvie klinická a poradenská psychológia detí a dospelých Mgr. Eleonóra Kúdelková. Nimi spoločne podaný písomný znalecký posudok bol dňa 1. decembra 2009 doručený prvostupňovému súdu, ktorý ho následne doručil strane obhajoby. Znalkyňa bola k znaleckému posudku vypočúvaná aj osobne na hlavnom pojednávaní, kde jej tak obvinený ako jeho obhajca kládli viaceré otázky. Pokiaľ ide o mieru účasti jednotlivých znalcov na vypracovaní predmetného znaleckého posudku (spôsob akým sa títo podieľali na jednotlivých záveroch), tak preskúmanie uvedeného nie je vecou dovolacieho súdu.

Rovnako tak potom súd nezistil ani žiadne iné dôkazy, na ktorých bolo založené napadnuté rozhodnutie, ktoré by mali byť vylúčené z hodnotenia súdu ako nezákonné.

Ak obvinený v podanom dovolaní uvádza, že v jeho trestnej veci sa použili aj dôkazy z iného trestného konania, ktoré však nemôžu byť použité ako zákonný dôkaz v tomto trestnom konaní, tak ani tu najvyšší súd po preskúmaní predloženého spisu nezistil opodstatnenosť uvedeného tvrdenia, keď o žiadnom takom dôkaze vedomosť nemá.

Vo vzťahu k viacerým námietkam obvineného smerujúcim k nedostatkom v odôvodneniach oboch rozhodnutí uvádza dovolací súd potom iba toľko, že tieto sú samé osebe v dovolacom konaní irelevantné, a to s v súlade s vyššie citovaným ust. § 371 ods. 6 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011. Zároveň pritom nedá v tejto súvislosti nepodotknúť, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že tento sa nezaoberal len námietkami predstretými zo strany obhajcu obvineného, ale tiež námietkami uvedenými v písomných dôvodoch odvolania vlastnoručne spísaného obvineným, a teda nie je pravdou to, čo uvádza obvinený v podanom dovolaní.

Čo sa týka ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak z jeho dikcie je zrejmé, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietat' **výlučne vady právne**, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytýkať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Tak ako bolo naznačené už skôr, daná úprava teda výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam, čo znamená, že v **dovolacom konaní nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutku, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania ako ani správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov**. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t.j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) neprichádza do úvahy.

Pokiaľ ide o podané dovolanie, tak tu obvinený J. T. - a to v prevažnej väčšine svojich námietok - napáda jednotlivé skutkové zistenia súdov oboch stupňov, spochybňuje nimi ustálený skutkový stav, vytýka neúplnosť či iné nedostatky vo veci vykonaného dokazovania, pričom až od týchto skutočností následne odvíja svoje závery o nesprávnej právnej kvalifikácii posudzovaného konania (a od tejto potom napokon aj údajne nesprávne uložený trest). Podľa názoru obvineného bol totiž skutok 1/ obžaloby nesprávne kvalifikovaný ako zločin lúpeže, keďže mal byť z neho oslobodený, príp. mal byť kvalifikovaný len ako priestupok resp. trestný čin vydierania alebo výtržníctva, a z toho dôvodu neprichádzalo preto do úvahy v jeho prípade ani použitie zásady „trikrát a dost“ v zmysle § 47 ods. 2 Tr. zák.

Najvyšší súd má však za to, že tak ako boli oba skutky ustálené súdmi nižšieho stupňa (tieto skutkové zistenia sú pre dovolací súd záväzné), zodpovedajú tieto všetkým znakom - tak subjektívnym ako i objektívnym - skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., a teda právne posúdenie vykonané konajúcimi súdmi treba považovať za správne a súladne so zákonom.

V prípade obvineného bolo tiež potrebné vzhľadom na jeho predchádzajúce odsúdenia aplikovať ust. § 47 ods. 2 Tr. zák. (tiež s poukazom na § 437 ods. 5 Tr. zák.), a teda ani tu sa nedopustili súdy žiadneho pochybenia, keď ani jeden z dôvodov uvádzaných v danej súvislosti obvineným nie je relevantný.

Tak ako pritom správne poznamenala už prokuratúra v rámci svojho vyjadrenia k podanému dovolaniu, na samotnú výmeru ukladaného trestu pri použití zásady „tri krát a dost“ v podstate nemali žiaden vplyv ostatné - inak rovnako správne - použité ust. § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 a § 38 ods. 7 Tr. zák. Aj napriek tomu však nedá na margo výhrad obvineného neupozorniť na tú skutočnosť, že ak súd vydal právoplatný rozsudok na základe ustanovenia, ktoré neskôr stratilo účinnosť (zrušenie vety za bodkočiarkou v ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011), pričom tento rozsudok ešte nebol vykonaný, je to dôvodom pre obnovu konania a nie pre podanie dovolania.

Čo sa týka napokon otázky (ne)primeranosti uloženého trestu, tak k tomu iba toľko,

že táto je v dovolacom konaní bezvýznamná, pokiaľ je uložený trest zákonný, a nebol teda uložený buď trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby alebo taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa (§ 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.).

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že najvyšší súd nezistil opodstatnenosť obvineným uplatnených námietok z pohľadu relevantných dovolacích dôvodov, a preto nemohol inak, ako dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 24. septembra 2015

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová